

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΜΗΤΣΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΜΗΤΣΑΣ

ΓΕΝΝΗΘΗ ἐν Μεθύμνῃ τῆς Λέσθου καὶ δεκαετῆς μετέβη εἰς Ἀθήνας, ἔνθα ἐπεράτωσε τὰς γυμνασιακὰς σπουδὰς. Μετὰ διεστῆ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ φοίτησιν ἀπῆλθεν εἰς Μόναχον καὶ ἐκεῖθεν εἰς Würzburg, ὅπου διανύσας μετὰ σπανίου ζήλου τὰς ἰατρικὰς σπουδὰς ἀνηγορεύθη διδάκτωρ. Καθηγηταὶ του ὑπῆρξαν ὁ Βισχῶβ, ὁ Kölliker, ὁ Heinrich Müller, ὁ Bamberger, ὁ Scanzoui, ὁ Scherer, ὁ Friedreich. Μετ' ἐνιαυσίαν δ' ἐν Βερολίῳ διαμονὴν μετέβη εἰς Βιέννην, ἧς τὴν ἰατρικὴν σχολὴν ἐλάμπρυνον τότε τὰ ὀνόματα τῶν Oppolzer, Skoda, Rokitsansky, Hebra καὶ ἄλλων.

Τῷ 1861 κατῆλθεν εἰς Ἀθήνας καὶ διωρίσθη μετ' ὀλίγον βοηθὸς τῆς Ἀστυκλινικῆς, μετὰ δύο δ' ἔτη ὑφηγητὴς τῆς παθολογικῆς ἀνατομίας ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ. Διὰ τῆς ἐπιμελείας, τῆς φιλοπονίας καὶ τοῦ ἀγαστοῦ ἤθους κατέκτησεν ἀμέσως τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ὑπόληψιν τῶν τε συναδέλφων του καὶ τῆς κοινωρίας. Τῷ 1867 ἐδημοσίευσεν *Ἐγχειρίδιον φρσιολογίας τοῦ ἀνθρώπου* τευχ. Α'. — ὁμόφῶνως βραβευθὲν ὑπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις Ἰατρικῆς Ἑταιρίας ἐν τῷ Συμβουλευτικῷ ἀγῶνι. Ἡ βράβευσις τοῦ ἐγχειριδίου τούτου προεκάλεσεν ἐμπαθῆ καὶ ἀδικῶνα ἀγῶνα, καθ' ὃν ὁ διαπρεπὴς ἐπιστήμων ἐπεδείξατο βραβεῖαν γνῶσιν τῶν ζητημάτων, ἀπαράμιλλον δὲ δεινότητα καὶ κοσμιότητα ὕφους, ἐξεληθὼν τοῦ ἀγῶνος νικητῆς. Εἰς τὴν φιλοπονίαν καὶ δραστηριότητά του ὀφείλεται ἡ ἀπὸ τοῦ 1869—1876 ἔκδοσις τοῦ «Ἀσκληπιοῦ», περιοδικοῦ συγγράμματος τῆς ἐν Ἀθήναις Ἰατρικῆς Ἑταιρίας, ἐν ᾧ πολλὰς ἐδημοσίευσε περισπούδαστους διατριβάς.

Τῷ 1873 ἐξέδωκε τὴν μετάφρασιν τῆς Εἰδικῆς Νοσολογίας καὶ θεραπευτικῆς τοῦ Niemeyer τὴν ὁποίαν, διασκευασθεῖσαν ὑπὸ τοῦ E. Seitz, μετέφρασε καὶ ἐδημοσίευσε τὸ δεύτερον (1879-1883), ἐκφυξήσας αὐτὴν διὰ τόσων σπουδῶν σημειώσεων καὶ προσθηκῶν, ὥστε οὐδὲν θὰ ἐκόλυε νὰ εἶπῃ τις ὅτι ἐφίλοπόνησεν ἴδιον ἔργον. Τὸ ἔργον τοῦτο, πληρέστατα ἀνταποκρινόμενον

πρὸς τὰς ἐν Ἑλλάδι ἀνάγκας τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης, εἶνε ἐκ τῶν ὀλιγίστων ὅσα μεθ' ὑπερφηανείας δύναται νὰ ἐπιδείξῃ ἡ νεωτέρα ἡμῶν ἰατρικὴ φιλολογία, ὠφέλησε δὲ τὰ μέγιστα καὶ ἀνεκούφισε τοὺς σπουδαστὰς τῆς ἰατρικῆς, ὧν ἡ πρὸς τὸν σοφὸν καθηγγητὴν ἀγάπη καὶ εὐγνωμοσύνη διετρανώθη πάντοτε θερμῆ καὶ ἐγκάδοις.

Τῷ 1875 διορισθεὶς ἕκτακτος καθηγγητὴς τῆς ἀστυκλικῆς καὶ ἐιδικῆς νοσολογίας καὶ τῷ 1879 ὑποδιευθυντὴς τῆς ἀστυκλικῆς, προήχθη τῷ 1880 εἰς τακτικὸν καθηγγητὴν. Δείγμα περιφανῆς τῆς πρὸς αὐτὸν πεποιθήσεως ἀπάντων τῶν συναδέλφων του ὑπῆρξε, πλην ἄλλων, καὶ ἡ τῷ 1886 — 1887 ἐκλογή του ὡς πρυτάνεως τοῦ πανεπιστημίου λαβόντος 41 ψήφους ἐπὶ 50 ψηφοφορησάντων. Τὰ χρονικὰ τοῦ πανεπιστημίου δὲν ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν πρυτανείαν γονιμωτέραν ἐκείνης τοῦ ἀειμνήστου Καρκαμήτσου. Πρῶτος αὐτὸς ἐμερίμησε σπουδαίως περὶ τοῦ θεσμοῦ τῆς ὑψηγείας. Διὰ τῆς ἀκμαίου δραστηριότητός του κατώρθωσε νὰ ἐορτάσῃ καὶ τὸ πανεπιστήμιον σεμνῶς καὶ λαμπρῶς τὴν ἐνγλικίωσιν τοῦ Διαδόχου. Ἐπὶ τῆς πρυτανείας του ἐτελέσθησαν αἱ ἐορταὶ τῆς πενηκονταετηρίδος τοῦ Πανεπιστημίου, ἃς διηύθυνε μετὰ δεξιότητος οὐ τῆς τυγούσης καὶ προπόντως ἐκόσμησε. Δέον ἐπίσης νὰ σημειωθῇ ὅτι ὑπῆρξεν ἐκ τῶν πρώτων συλλαβόντων τὴν εὐτυχῆ ἰδέαν περὶ προσκλήσεως «Συνεδρίων τῶν Ἑλλήνων ἰατρῶν», ἐξ ὧν πολλὰ ἔχει νὰ προσδοκᾷ ἡ ἐν Ἑλλάδι ἰατρικὴ ἐπιστήμη.

Καὶ συγγράμματα καὶ διατριβάς εἰς μέγα πλῆθος ἐξέδωκεν ὧν λίαν ὀνομαστή καὶ ὑπὸ εὐρωπαϊῶν (Corre, Roux καὶ ἄλλων) εὐφρόμως μνημονευομένη εἶνε ἡ «περὶ ἐλώδους αἰμοσφαιρινουρικοῦ πυρετοῦ». Τὰ συγγράμματά του διακρίνονται διὰ τὴν καθαρότητα καὶ ἐπιμεμελημένην γλῶσσαν, ἧς ἡτὸ βάλθος μύστης πλουτίσας βραχυρῶς τὴν ἰατρικὴν φιλολογίαν δι' ἀρχαϊκῶν ὄρων, εἰλημμένων ἐκ τῶν συγγραμμάτων τῆς ἐλληνικῆς ἀρχαιότητος. Ἡ γνώμη του ἀπετέλει αὐθεντίαν, προθύμως δὲ παρεῖχε τὰς σοφὰς αὐτοῦ συμβουλὰς καὶ ὁδηγίας εἰς τοὺς ἀπανταχοῦ τῆς ἐλευθέρας καὶ ἀλυτρώτου Ἑλλάδος ἀσκληπιάδας, οἱ πλεῖστοι τῶν ὁποίων ὑπῆρξαν μαθηταὶ του εὐγνωμονες, τιμῶντες καὶ γεραιόντες τὸν ἀλησμόνητον αὐτῶν καθηγγητὴν.

Ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἐπιφανοῦς ἰατροῦ ἡ ἐλληνικὴ ἐπιστήμη ἀπόλλυσι τὸν κράτιστον ἀντιπρόσωπόν της, ἡ κοινωνία διακρεπὲς καὶ ἀγαπητὸν μέλος, ἡ δὲ βαρυπενθὴς οἰκογένεια σύζυγον καὶ πατέρα φιλόστοργον. Ἀπέθανεν αἰφνιδίως τὴν 20ην Ἀπριλίου τοῦ 1904 καταλιπὼν ἕνα καὶ μόνον υἱόν, τὸν ἐν

Μονάχῳ συμπληροῦντα τὰς σπουδὰς του κ. Ἰωάννην Γ. Καραμήτσαν, εἰς ὃν ἐφρόντισε, πλὴν τοῦ τετιμημένου ὀνόματος, νὰ κληροδοτήσῃ καὶ τὰς ἄλλας αὐτοῦ προσωπικὰς ἀρετὰς καὶ τὰ ἠθικὰ καὶ ψυχικὰ χαρίσματα, δι' ὧν ἐκεῖνος ἐκλείσει τὴν πατρίδα καὶ τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα.

ΕΝΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΛΑΙΕΙ ...

ἘΑ μύρα σου ποῦ ἐφύγαγε, ποῦ ἐχάθησαν
Στὴν πικραμένη μου Ἄρπα θὰ θρηνησῶ!
Ὁϊμέ! Τὸ φῶς ποῦ ὁ Ἥλιος πλούσια σούδωκεν
Στὸν Ἥλιο ξαναγύρισεν ὀπίσω!

Ἦτανε ἡ καμαρούλα σου ἡ ὀλόλευκη
Τῆς Παρθενιάς ἡ ἀμόλυνη ἐκκλησία,
Στὴν πόρτα σου ἐπαράστικε ἓνας ἄγγελος
Κι' ἦσουν ἐοὺ ἡ ἁγία, ἡ τρισαγία!

Ἄλλα περνοῦν τὰ χρόνια — ὅλα μαραινόνται,
Καὶ ἡ μυγδαλιὲς ποῦ ἀνθούσαν στὴν αὐλή σου
Ἐτίναξαν, στερνή φορὰ, τὰ ὀλόλευκα
Λουλούδια στὴ γερμένη κεφαλή σου.

Κι' ὅλα τὰ περιστέρια ποῦ ἐφωληάζανε
Στὰ δροσερά, σιὰ ὀλεύωδά τους κλώνια
Ἐπέταξαν μὲ μιᾶς κατὰ τὸ Ἥλιόγευμα
Καὶ πᾶν, καὶ δὲ γυροῦνε πλέον αἰώνια! ...

Κι' ἦρθαν ἀπ' τῆς σπηλιᾶς κ' ἀπ' τὰ τρισκότειδα
Κάποιο ἴσκιο καὶ τριγύρω σου ἀπλωθῆκαν,
Κάτου ἀπὸ τὰ ἄνθια οἱ στίχοι μου σὲ ἐξήτησαν,
Σὲ ἐξήτησαν σιὸ φῶς καὶ δὲ σὲ βρῆκαν

Κι' ὅταν ὁ Νοῦς μου ἀργός, οκυφτός ἐπέρασεν
Ἀπ' ἐξω ἀπὸ τὴ κάμαρά σου, ὀϊμένα!
Γονατισμένο ἀντίκρουσε ἓναν ἄγγελο
Νὰ κλαίῃ πικρὰ, θερμὰ κι' ἀπελπισμένα ...

ΘΡΑΣ. ΖΩΪΟΠΟΥΛΟΣ